

Андрій Хаєцький

Перепливи океан

* * *

Лиш твоя душа має запах карпатської хвої.
Насичений свіжий запах, п'янкий аромат століть.
Все важче тепер залишатись самими собою,
все легше себе загубить в одну необачну мить.

Не диво чужого неба, в якому горять зорі,
не берег чужого краю, де видно лиш чорний дим.
Не запах чужого саду, насиченого горем.
А чистий, прозорий вітер, що мій зберігає дім,

в тобі концентрує спокій. В тобі береже мене.
І вихри чужих історій, і прірви моїх шляхів,
і смуток очей на фото – усе це колись мине.
Усе це затопить морем; залишишся тільки ти.

Бо твоя душа має силу гірського потоку.
Силу прапрадавніх мольфарів. Силу небесних сил.
І скільки б не було ночі – буду летіти доти,
доки даватимеш змогу не втратити білих крил.

* * *

Перепливи океан.
Двічі, а може, й тричі.
Знаєш, тобі не личать
шрами від колотих ран.

Не запливай за буї.
Згідно із гороскопом,
риби чотириокі,
і в кожному з нас свої.

Переплети русла рік.
Кожному дано сили,
в кожного є мотиви
і є відповідний вік.

Не забувай про святе.
Серце тобі не бреше.
Серцем відчутти легше,
що океан – саме те.

Перепливи. Скільки риб
гине в тобі без діла!
Згнуло й скам'яніло,
впало роками углиб.

Не заблукай у воді.
Чітко фіксуй широти.
Лиш дістанешся плоту –
риби заснуть у тобі.

* * *

Лікар тихо казав, що не можна, не можна, не можна.
Наголошував тричі, мав вигляд бентежний, тривожний.
Медицина безсильна у випадках страху та злоби,
бо такі відчуття неодмінно доводять до гробу.

Він казав це, бо бачив, коли помирає людина, –
і щоразу сумнішав, і настрій щоразу єдиний.
І питання не в тому, що тут не існує безсмертя.
А у тому, що світ не достатньо з собою відвертий.

Та казав же, казав. Наче сипав горохом об стіну.
І за кожну людину молився тихенько у спину.
Медицина безсильна. Людина – сама собі лікар.
Сам собі фармацевт, що вигадує власнії ліки.

* * *

Достатньо лише погляду – і світ
одразу змінює свої координати.
Тоді виходити з квартири – як з палати,
втрачаючи залежність від орбіт,

коли твоя свідомість – не твоя.
Коли чекаєш більше, ніж суху тривогу.
Коли в очах від диких алергій волога,
і ти мовчиш під наступом плеяд.

В тобі тремтять слова, зриває дах,
а час достатньо швидко змінює картини.
Дощі змивають з вулиць. Давлять рідні стіни,
і ти лиш культивуєш власний страх,

що погляд був останнім. В тих очах
не більше щирості, ніж звичного терпіння.
Стає твій майже поетичний образ тінню,
і світ стоїть на зморених китах.

* * *

Ліхтарі нічного міста
роздягли чуття тривоги.
Назбирав тобі намисто
із подій впродовж дороги.
Трохи долі, трохи волі.
Трохи роздумів під вечір.
Трохи, трохи алкоголю.
Звичні речі.

Бриз нагадує минуле.
Море хвилями портрети.
Пам'ятає, як тонули.
Перший з другим, другий з третім.
Трохи сили треба крилам.
Трохи більше, ніж потреба.
Для розгону треба схили.
Трохи неба.

Ліхтарі. І море. Й пам'ять.
Все нагадує про тебе.
Хвилі кличуть, хвилі манять.
Так не треба. Так не треба.
Трохи лише стане тихше –
помолюся проти ночі.
Став сильнішим, став сильнішим –
мозок мантрою шепоче.

